

Mi? Miért?

Ha éppen nem vagy köteles képzileg, talán kezdj el végre ébredezni. Nem is kell hozzá a feneketlen gyomor vagy korsó vagy kupa vagy mi. Vagy *mi? Mi* kellenék hozzá.

Mindig is azt a folyamatot tartottam az egyik legérdekesebbnek, amikor két ember kapcsolata átlépi a *te és én* korlátot, és hipp-hopp *mi* lesz belőle. Ilyenkor mi is a teendő?

Nem is tudom, engem igazából idegesít ez a *mi*. Nem értem. Sokakat megkérdeztem, hogy most akkor mi is ebben az a nagyon jó? Ők meg azt nem értették, hogy nekem ezen most mi is az érthetetlen, mert hogy ezt elmondani nem lehet..., akkor zenéld el vagy fessd le..., áááá... azt sem lehet, ez a téma művészileg is csak szubjektíven dolgozható fel, az meg már rám tekintve nem az igazi. Tapasztaljam meg, és rá kell majd jönnöm, hogy ettől nincs is jobb. Így hát írnom sem kell, hogy nem jutottam semmire, a *többes* nekem még mindig rejtély, és persze rejtvény is. Ugyanolyan mint például az, hogy miért nem emlékszem én a gyermekkoromra... miért?

Meg persze miért ez a sok *miért???*

Ezt ma meg is kérdezték tőlem, hogy én miért mindig miért... *miért???*

Mondjuk, azt elfelejtettem mondani, hogy egy vajdasági kis faluban minden olyan magától értetődő, hogy igazából senkinek sem jut eszébe a *miért* után érdeklődni. Pedig szerintem egyáltalán nem az, de ha nekik így jó, akkor nekem miért nem??? Sok-sok kérdőszócska meg sok-sok kérdőjel, ami velük jár együtt. (Már megint ez a többes szám, ez a párban járás????????)

Kedvenc írásjelem a kérdőjel: ? . Szerintem az a „kanyar” benne, az egyszerűen mindent elárul, az a kétely görbülete. Csodás, amikor a kezed elkezd követni a belsődben megfogalmazódó szkepszis törekeny vonalát, lágyan, mintha festené a feszültséget, kisimogatná valahonnan a testedből. Eszméletlen egy érzés. Nemrég rájöttem, hogy engem nem is a válaszok elégítenek ki, hanem a kérdések, valószínűleg a fenn említett gyönyörök miatt.

Búcsúzóul pedig, természetesen, a magyarázat elmarad: *Mi? Miért?* (Miért ne?;-)

Az az igazság, hogy ez kellemetlen

Ültem és hittem és reméltem vagy inkább valami a három között, rendben lesz ez így, meg azt, hogy nekem mégis csak egy életem van és nem kettő vagy sok. Illetve azt, hogy én csak egy én vagyok, de nem igazán sikerült meggyőzőnöm magam. Valahogy így érezhették magukat az emberek, amikor a Föld alakjáról volt szó régen. Azután hirtelen betódult az ablakon a szúnyogirtó szaga, vagy maga a vegyszer talán, nem tudom, olyan kátrányos volt, elnyomta a szantálfás füstölő illatát, én pedig kába lettem, és bámultam a monitort, benne a filmet..., hogy mire nem képes az ember a mesékben. Hopp-hopp, én is mesében lettem, és képesnek éreztem rá a szaglószerveimet, hogy túltegye magát a bűzön, ami csak úgy betört a nyitott ablakon, a macska meg csak harapta a kezem, harapdálta, nem érdekelt, nem izgatott, csak az, hogy eszeveszettül szomjas vagyok, és biztosan tudtam, hogy nem éhes. Viszont nem volt már semmi, film se a nagy monitoron.

A mese az valahol olyan, mint a valóság, hogy vége van és újra kezdődik, csak az a különbség, hogy az egyik akkor kezdődik, amikor akarjuk, a másikat meg inkább ne akarjuk. Ha majd engem világosan ki lehet hámozni a héjamból, mint sok gyümölcsöt, meg ki lehet csomagolni a bőrrömből, mint az ajándékot. Akkor. Az még nem most van. Már megint ott tartok, hogy én, én, én, nem pedig mások. Pedig mások lehet, hogy eltartási szerződés, lehet, hogy XY meg az is lehet, hogy bárányfelhő. A macskám meg már a fejemre mászott, mintha emelkedne a vízszint a szobámban, pedig az erdő tágasabb, a természet tágasabb, a látóhatáron túl is van, a Földön végtelenül lehet körbe-körbe sétálni, de mi az a végtelen ahhoz képest, amit most el kellene mondanom, de könnyebb csak elhallgatni, mert a beszéd fárasztó, ha egy macska van a fejemben meg kátrányszag az orromban, számban. Mások szavaival olyan szépen el tudnám mondani, az enyéme csak hangok, amik még nem értek értelmes, érthető kommunikációs egységgé.

Mi az, hogy örökké, én azt el sem tudom képzelni, azt szerintem csak úgy kitalálták, és olyan nincs is, de az éjszakai lepkék azok vannak a villanykörte körül nyáron nyitott ablaknál, azokkal bezzeg nem törődik senki! Ki látott lepkét sírni? Ha törődik, ha nem, az baj. Meg sok más

is. Például, hogy hogyan dolgozom fel a külvilágot, neked téboly, nekem rendszer, semmi összefüggés. Ajtó, asztal, fürdőszoba, víz. Tessék, nekem ennyi a ház egyharmada, ahol most ég a lámpa, amibe bámulok, mert a monitoron már megindult mozogni az égbolt, attól rosszul leszek, nem nézem. Próbálok emlékezni az angol igeidőkre, az sem megy, pedig tudtam. Pohár alján víz, abban halott rovar a lámpa alatt, annyira, hogy a fejem is befájdul, mint egyes könyvekbe, de az jóleső fájdalom, akkor érzem, nekem is jó valami, nyugtat. Remélem, megnyugtat annyira, hogy ha átmászom az ágyamba, végre el is tudok aludni, mert az az igazság, már olyan fáradt vagyok, hogy aludni sem tudok tőle! Jó éjt!

